

Milý deníčku,

Obvykle se můj život pohybuje rychlostí blesku... Neustále vyhledávám nové zážitky a užívám si spoustu bombastické zábavy se svými ghúlmoškami. Ale minulý týden byly na Monster High prázdniny mezi semestrachy, a já neměla nejmenší poněti, že čas může utíkat tak pomalu. Strašně moc mi chybí ghúlmošky, rozplakávačské tréninky a vlastně úplně celá Monster High!

Prázdniny jsem trávila doma a s rodiči se mám samozřejmě taky děsúžasně. Ráda s nimi trávím čas, když můžeme společně

dobíjet baterky. Ale během semestrachu to ve škole žije – každý den nová dobrodružství a strašúžasná zábava. Takže i když mi je s mamkou a tátou a Bulíkem (mojí malou příšerkou, která je úplně nadšená, že jsem celý týden doma a můžu se s ní mazlit!) moc fajn, občas se u tomhle velkém domě, kde bydlíme jenom my čtyři, cítím trochu sama.

Nemůžu se dočkat, až se s ghúlmoškami zase uvidím! Musíme si toho tolik říct.

Frankie

KAPITOLA PRVNÍ

Hej tati, stavím se na chvílku u Draculaury na zámku, jo?“ houkla Frankie Steinová ze schodů dolů do laboratoře. Vzhledem k tomu, že její táta měl většinou plné ruce práce se sestavováním nových výtvorů, Frankie věděla, že ji nejspíš přes hlasité klapání a ťukání v laboratoři neuslyší. Sešla proto o několik schodů níž a zavolala: „Tati? Za pár hodin budu zpátky, jo?“

Pan Stein vykoukl zpoza rohu a podíval se na svoji dceru. Opřel si laboratorní brýle o čelo a zazubil se: „Ono žije!“

Frankie pobaveně obrátila oči v sloup. Táta ji takhle vítá každé ráno. Pan Stein je totiž šílený vědec a vynálezce a Frankie stvořil ve svojí laboratoři. Ode dne, kdy do Frankie poprvé udeřil elektrický proud, jí její taťka dával najevo, jak moc ho jeho nejlepší stvoření ohromuje, a neustále Frankie opakoval, jak je na ni hrdý. „Dobré ráno i tobě, tati. Jo, žiju – stejně jako včera a předevcírem. Můžu se na chvíli stavit u Draculaury? Bude tam i Clawdeen.“

Pan Stein přikývl. V jedné ruce držel kádku s bublající zelenou tekutinou a v druhé ruce svíral jakousi modře svítící lepkaovou hmotu. Zvedl obě paže do výšky a přes oslňující světlo laboratoře na svoji dceru za-

mžoural. „No to se na to podívejme! Tahle várka dokonale ladí s barvou tvých očí!“

Frankie pomalu sešla po schodech až úplně dolů, aby si mohla kádinky prohlédnout zblízka. Ať už v nich bylo cokoli, opravdu to dokonale ladilo s barvou jejích očí. Frankii-no levé oko má jasně zelenou barvu a pravé oko je zářivě modré. Svoje neobvyklé oči prostě zbožňuje. „Co to děláš?“ zeptala se zvědavě. Stáhla si dlouhé prameny černých a bílých vlasů z obličeje a dávala si pozor, aby se nedotýkaly té zářivě modré hmoty, kterou táta držel v rukavici. Nikdy nevěděla, čeho všeho jsou jeho lektvary a směsi schopné, a zrovna dneska její vlasy vypadaly obzvlášť děsroztomile – rozhodně nechtěla, aby jí je někdo rozcuchal!

Předklonila se a přičichla si – zelená kádinka voněla po slanině a růžích. Modrá

hmota zase smrděla jako hlína. Dohromady to nebyla moc dobrá kombinace, ale Frankie si byla jistá, že její táta pracuje na něčem senzačním. Bylo jí trochu záhadou, co táta celé dny v laboratoři kutí. Jen málokdy mu dělala společnost, když pracoval, protože obvykle byla ve škole nebo s ghúlmoškami... ale vyprávění o jeho vynálezech vždycky poslouchala se zatajeným dechem.

„Pracuju na takovém malém pokusu,“ odpověděl nepřítomně pan Stein. „Jde o nový tajný projekt.“

„Doufám, že jestli mi vyrábíš sestřičku, tak to znamená, že budeme mít stejnou barvu očí...?“ Frankie rošťácky zaklepala na kádku se zelenou tekutinou. „To je tvůj tajný projekt? Nová sestřička?“ Sladce se na tátu usmála. Minulý semestrach táta z laboratoře několik týdnů skoro ani nevyšel. Frankie

byla zvědavá, co dělá, a tak se zeptala mamky, jestli náhodou nepracuje na novém sourozenci. Mamce málem zaskočilo děspresso a vykuckala ze sebe: „Ehm, ne. To asi ne.“

Pan Stein teď zavrtěl hlavou a rozesmál se. „Budu na to myslet, až a jestli budu někdy pracovat na něčem jako sestře, zlatíčko. Ale teď na sourozenci rozhodně nepracuju. Nechceš mi tady pomáhat a já ti to tu na oplátku trochu ukážu?“ Zacukal hustým obočím a opatrně vložil modrou hmotu do kádinky. Hmota se jako na povel zavrtěla a začala vzlínat. „Užijeme si spoustu zábavy.“

Frankie byla na vážkách. Opravdu tátovi chtěla pomáhat – strávit s ním den v laboratoři znělo naprosto děsúžasně a Frankie zbožňovala, když mohla podnikat nové věci. Jenomže svoje ghúlmošky neviděla už ce-

lou věčnost a věděla, že ghúlky se na ni těší stejně jako ona na ně. A Frankie je nechtěla zklamat.

„Třeba někdy jindy?“ navrhl.

„Platí.“ Táta kývl, otočil se k ní zády a okamžitě se ztratil ve vlastním světě. Když odcházel, málem zakopl a upadl, protože se tak moc soustředil na mumlání prapodivných číselných vzorců a písmen, že přestal dávat pozor na to, kam šlape. Frankie sledovala, jak modrá lepkavá hmota vyletěla z kádinky, kterou její táta držel v ruce, a s hlasitým plesknutím dopadla na zem! Potom se rozzářila, začala tepat a odplazila se pryč – pan Stein uháněl za ní.

Frankie se zahihňala. „Tak si to tu dneska se svými výtvary parádně užij. Vrátím se domů na večeři! Co kdybychom objednali sýrovou pizzu?“

„Ano. Ano...!“ odvětil nepřítomně pan Stein z hlubin laboratoře.

„Super!“ Frankie nakoukla za roh a usmála se, když si všimla, že táta bere hmotu do dlaní.

„Počkat – cože? Pizzu?“ zopakoval a nekompromisně zavrtěl hlavou.

Jenomže Frankie už byla pryč. Zamávala mu, potom vyběhla po schodech nahoru a hlavními dveřmi ven.

